

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tháng 3 năm 1986, trong một lần ra cơ quan để cắt chữ và các hình hoa văn trang trí cho một đám cưới, tôi trông thấy một người đàn ông ôm trên tay một bó lá dừa nước cắt tia rất khéo léo. Ông đến ngồi dưới gốc một cây Mả Ca và bắt đầu làm công việc của mình. Mặc dù ông ngồi khá xa hội trường cơ quan nhưng tôi trông thấy rõ ông đang chuẩn bị số lá ấy cho nghi thức Lễ Lá. Hôm đó là ngày thứ Bảy nên tôi biết Chúa Nhật hôm sau là Lễ Lá. Đó là lần đầu tiên sau 8 năm tù tôi biết chính xác lễ Phục Sinh để dọn lòng mừng kính. Trong tù cộng sản, tù nhân chỉ biết ngày tháng và những lễ lạc của chế độ mà thôi. Những tù nhân Công Giáo vẫn lén lút đón mừng Giáng Sinh vì ngày giờ cố định của đại lễ này, nhưng Mùa Chay và lễ Phục Sinh thì mù tịt. Nhờ người đàn ông ấy mà tôi biết Lễ Lá nên tôi về thông báo cho các linh mục và anh em Công Giáo biết. Ai cũng vui.

Hôm sau là Chúa Nhật không phải đi lao động, tù nhân Công Giáo cũng cử hành Lễ Lá long trọng lắm tuy phải hết sức kín đáo ! Không có thánh đường thì có sân của nhà tù, không ngồi trên các dãy ghế thì ta ngồi thành nhiều vòng tròn nhỏ, có chủ tế (khá nhiều vị linh mục) dù không mặc lễ phục, cũng có lá nhưng đành phải đút vào túi chứ không cầm trên tay, cũng có bài Thương Khó nhưng vì không có sách nên ai nhớ khúc nào thì kể cho anh em đến đâu hay đến đó. Buổi lễ tuy khác thường và thiếu thốn mọi bề mà không hiểu sao tôi lại cảm thấy sốt mền lạ lùng. Có lẽ vì đã 8 năm chưa được tham dự cho đúng ngày với Hội Thánh bên ngoài chăng ? Hay là vì đang sống hằng ngày phải đối diện với cái ác nên phần nào đó mỗi tù nhân dễ cảm thông tâm trạng của Chúa Giêsu khi Ngài ý thức rất rõ cái ác đang chờ đợi Ngài ở Giêrusalem mà vẫn tự nguyện dần thân vào ?

Tuần lễ tiếp đó, anh em tù nhân cũng bước vào Tuần Thánh thật chu đáo mặc dù bị cấm đoán và thiếu thốn mọi phần. Riêng cái ngày Thứ Sáu Tuần Thánh phải ăn chay thì đám tù nhân chẳng bận tâm tí gì, vì ngày nào mà chẳng ăn chay, trong suốt nhiều năm trời có gì bỏ bụng đâu ! Ngày Thứ Sáu Tuần Thánh còn có nghi thức đi 14 chặng đàng Thánh Giá, dễ quá vì hôm đó mỗi chặng đường vác cuộc đi lao động đều được dâng lên Chúa để hiệp thông với những bước chân gian truân của Ngài. Riêng đối với vấn đề lãnh nhận bí tích Giao Hoà thì khỏi bàn đến, vì lúc nào cũng có các vị linh mục bên cạnh, tha hồ mà xưng tội. Vấn đề là có thật lòng muốn hay không. Những kỷ niệm kể trên khắc sâu trong tâm khảm tôi dù thời gian cứ lạnh lùng trôi qua hơn 29 năm rồi !

Hôm nay khai mạc Tuần Lễ Thánh, Phụng Vụ sẽ cử hành những mâu nhiệm trọng đại nhất trong lịch sử cứu độ. Để chúng ta dễ tham gia, Phụng Vụ cố gắng cụ thể diễn tả lại tất cả những gì đã xảy ra trong tuần lễ cuối cùng cuộc đời của Chúa Giêsu. Phụng Vụ nhắc lại các biến cố ấy một cách khá tỉ mỉ, nhưng không phải để chúng ta ôn lại điều cũ mà là để giúp chúng ta tham gia như các thiên thần ở trên trời, nghĩa là với lòng yêu mến, ngưỡng mộ, thờ lạy và nhất là nhận lấy trách nhiệm đã bằng cách nào đó góp phần vào tội ác giết Chúa. Việc cầm lá đi rước kiệu giúp chúng ta ý thức điều mình làm là cùng đi với Chúa Giêsu vào đền thờ hơn hai nghìn năm trước. Xin đừng nghĩ rằng chúng mình rước Chúa đi, nhưng phải thấy rõ là Ngài đi trước và chúng ta bước theo.

Trên trần gian này, có những cái chết làm cho gia đình bị chia rẽ thì cũng có những cái chết làm cho gia đình được hoà giải. Thập giá trên đó Chúa Giêsu bị đóng đinh gồm hai phần : một cột thẳng và một thanh ngang. Khi bị treo giữa trời và đất, Chúa Giêsu hoà giải tất cả mọi người với nhau và mọi người với Thiên Chúa. Cái chết của Chúa Giêsu biểu lộ tỏ tường nhất tình thương mà Thiên Chúa dành cho loài người, nhưng nên biết rằng : Chỉ những ai nhận ra tình thương này thì mới được hoà giải với Thiên Chúa. Người không chấp nhận tội lỗi nhưng Người vẫn yêu thương các tội nhân. Cái chết của Người đem lại sự sống cho chúng ta. Thế nên chúng ta phải có tâm hồn của các môn đệ hơn hai nghìn năm trước để bước vào Tuần Thánh. Mỗi người phải khóc lóc tội lỗi của mình trước rồi cùng với toàn thể Hội Thánh đến dưới chân Thánh Giá Chúa Giêsu mà chiêm ngưỡng lòng thương xót vô biên của Người. Đó là tâm tình và thái độ chúng ta cần có để bước vào Tuần Thánh này.